

Wid then i lifs-tiden edle och
högacktade herrens, herr
secreteraren Jacob ...

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1740 Forzell

National Library
of Sweden

Wid
 Ehen i Lifz-tiden
 Edle och Högaktade Herrens,
 Herr Secreteraren

JACOB

LORSELLS

Christeliga Worde-Sård,

Som med anständig Heder begicks uti St.
 Catharinæ Kyrkia i Stockholm

Den 8. Junii 1740.

Utråde sig hastige i följande

En

Thes förtrognaste Wän.

STOCKHOLM,
 Tryckt hos Lorentz Ludewig Grefing.

Job. VII. v. 21.

Tu skall jag lägga mig i Mull; Och, när man om
Morjonen söker mig, är jag så intet til.

I så! FORSELL, så går
    Du bort
I Jordens stilla tosta
    gömma?
Ach! at Din Yeswad war
    så kort,

Hwar wid mitt Hierta måste ömma.
Läggs Du i mull, min bästa wän,
Som jag i werlden profwat än.

Thet går så måst uti vår Werld:
Hwad en måst älskar, snarast swinner;
Ens sågnad får en hastig färd,
Och någor hwar therwid påminner,
At thet är stadigt obestånd
Med alt, hwad hållst här wara mând.

Som Dagen skiftas om med Natt;
Så är thet ock med våra nöjen:
The är med oro mängde platt;
I gråt förwandlas våra löjen:
Så klar war himmel sällan är,
At then ju icke flackar bär,

Men, hwad skal jag wäl säja mer,
 Min säta Wän, som jag nu saknar?
 Jag pennan tar, och lägger ner:
 Titt Minne träget hos mig waknar.
 Thet kan jag säja utan flärd:
 War onda Tid war Sig ei wärd.

Så tidt mitt Minne wäcker opp
 Titt kära Namn, FORSELL, så rörer
 Sig Bloden i min hela Kropp:
 Så tidt jag mig til Sinnes förer
 Ein liufwa wänskaps redlighet,
 Jag näplig tä mig sansa wet.

Nog har Tu stackog älder nått;
 Och skull jag i mitt förwett tycka,
 Att Döden har rätt alt för brätt
 Så Kärt ett Hof, fått hädan rycka:
 Tu geck Ein werld rätt wackert fram,
 Upricktig, ärbär, alfwarsam.

Dock, Tu äst til then sälla Ort
 Försatt, ther Tu har bästa trefnad.
 I Werlden bätar icke stort
 At hinna till en länglig Lesnad:
 Och then har altid leswat nog,
 Som leswat wäl, och saligt dog.

Tu leswer, fast Tu säges Död,
 Och Kroppen sig i Mullen hwilar:
 Tu har nu undgått all then Röd
 Samt Werldsens Storm och hårda Flar,
 Som of, som efter leswa må,
 Som tidast mände öfwergå.

Si så! en Dör uti sin Wår;
 Tu Dör uti Sin bästa Sommar;
 En ock tils sēna Hösten står;
 En Aldrens Snö ock öfverkommer:
 Dock gälle, när thet gälla wil,
 Så sku wi alle sidst thet til.

Men GUD, som grant har räknat ut
 Uti Sin dolda Almanacha,
 Till År, til Dag, stund och minut,
 Wår hela Ålder, bör man tacka,
 Att han dock lagar alltid wäl
 Med hwar en from och Dygdig Siäl.

GUD låt oss lefwa alla dar
 Just så, som wore hwar then sidsta!
 Så skal man, när man hädansfar,
 I Döden Lifwet aldrig mista,
 Men, fast man lägges ner i Mull,
 Med Sig, sidst upstå äre-full.

B. C

